

Hoor jij wie liegt?

Amy Tintera

HOOR JIJ WIE LIEGT?

Vertaald door Mariëtte van Gelder

ISBN 978-90-492-0593-5
ISBN 978-94-023-2547-8 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Listen for the Lie*
Vertaling: Mariëtte van Gelder
Omslagbeeld en -ontwerp: Celadon Books, Gregg Kulick bewerkt door
Pinta Grafische Producties
Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2024 Amy Tintera
© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

*Voor Laura, Emma en Daniel.
Dank jullie wel voor alle ideeën.*

Lucy

Een podcaster heeft besloten mijn leven kapot te maken, dus koop ik een kip.

Zittend achter mijn bureau bij Walter J. Brown Investment Services, in afwachting van mijn ontslag, maak ik plannen voor die kip. Ik ben twee uur geleden gestopt met doen alsof ik werk. Nu kijk ik alleen nog maar naar recepten op mijn telefoon en droom ervan citroenen in een kippenkont te proppen.

Het is een excuuskip, voor mijn vriendje.

Het is zoiets als die verlovingskip. De kip die vrouwen maken om hun vriend over te halen een aanbod te doen, je weet wel. Alleen is dit een 'sorry dat ik je niet heb verteld dat ik de hoofdverdachte ben van de moord op mijn vriendin'-kip.

Excuuskip, kortweg.

'Lucy?'

Ik kijk op van mijn telefoon en zie mijn baas in de deuropening van zijn kamer staan. Hij frunnikt aan zijn das en schraapt zijn keel.

'Zou je even kunnen komen?' vraagt hij.

Eindelijk. Ze hebben duidelijk vanochtend al besloten me te ontslaan. Glazen kantoorwanden zijn sowieso een vreemde keuze, maar helemaal als je een bespreking hebt met drie andere managers, die alle drie de hele tijd naar jouw assistent kijken, zodat het geen twijfel meer lijkt dat ze het over haar hebben.

'Ja hoor.' Ik schuif mijn telefoon in mijn zak en loop achter mijn baas aan zijn onberispelijke kamer in.

Het blijft me opvallen hoe ongerept die kamer is, ook al werk ik hier al bijna een jaar. Er hangt niets aan de beige wanden. Er staan geen dozen opgestapeld in een hoek. Het bureau is compleet leeg, op het beeldscherm en toetsenbord na.

Wanneer Jerry Howell aan het eind van de werkdag zijn kamer uit

loopt, zorgt hij er altijd voor dat hij niets achterlaat wat op zijn aanwezigheid duidt. Waarschijnlijk heeft hij zijn roeping als seriemoordenaar gemist.

Al is hij natuurlijk pas in de veertig. Er is nog tijd zat om een nieuwe hobby op te pakken.

Ik ga op de stoel tegenover zijn bureau zitten en probeer een vriendelijk gezicht te trekken. Eentje dat niet verraadt dat ik me bedwaard zat voor te stellen hoe hij mensen vermoordde.

(Een bijkomstigheid van beschuldigd worden van moord is dat je er veel over na gaat denken. Het wordt een gewoonte.)

Jerry steekt zijn hand op om aan zijn haar te voelen, maar legt zijn beide handen dan snel gevouwen op zijn bureaublad. Dat doet hij vaak. Ik denk dat hij vroeger met zijn haar speelde, maar hij begint nu kaal te worden en zijn haar is gemillimeterd.

‘Lucy, het spijt me, maar we moeten je ontslaan,’ zegt hij, tot niemands verbazing.

Ik knik.

‘We moeten inkrimpen, jammer genoeg.’ Hij kijkt naar een plek ergens achter mijn schouder om me niet te hoeven aankijken. ‘We gaan de assistenten delen. Chelsea gaat Raymond én mij bijstaan. Sorry.’

Chelsea is degene die echt aan het kortste eind trekt. Twee keer zo veel werk, alleen maar vanwege een truecrimepodcast.

‘Ik begrijp het.’ Ik ga staan. Jerry is zo te zien opgelucht dat ik geen stennis ga schoppen.

Door de onverstandige glazen wand zie ik dat er al een beveiligder bij mijn werkplek staat. Dat is standaard wanneer er iemand ontslagen wordt, maar het kan me niet ontgaan dat de drie andere assistenten met wie ik de ruimte deel de benen hebben genomen.

Ik denk niet dat er een ‘sorry dat je bent ontslagen omdat je verdacht wordt van moord’-borrel komt.

Mijn bureau is niet zo overzichtelijk als dat van Jerry, en ik heb even nodig om mijn koffiebeker, flesje water, tas en een paar losse sticks lippenbalsem bij elkaar te rapen. De beveiligder verliest me niet uit het oog.

Hij begeleidt me door het nu doodstille kantoor naar de lift. Iedereen kijkt naar me of doet alsof hij niet kijkt. Chelsea lijkt de pest in te hebben.

Ik stap de lift in. De deuren sluiten zich.

De beveiligder brengt zijn gezicht dicht bij het mijne en grijnst. Zijn ene voortand overlapt de andere.

'En, heb je het gedaan? Heb je haar vermoord?'

'Ik weet het niet,' verzucht ik.

'Serieus? Is dat de zuivere waarheid?'

Er klinkt een *ping* en de liftdeuren gaan open. Ik stap de lift uit en kijk over mijn schouder naar de beveiliging.

'De waarheid doet er niet toe.'

Lucy

Het zal wel niet fair zijn om te zeggen dat mijn leven kapot is gemaakt door een podcast.

Strikt genomen ging mijn leven kapot in de nacht van de moord op Savvy.

En toen nog eens, de dag erna, toen ik besloot een ochtendwandelingetje te gaan maken met haar opdrogende bloed op mijn jurk.

En de derde keer was toen de hele stad besloot dat ik degene was die haar had vermoord.

Maar een podcaster die de zaak vijf jaar later weer oprakelt, maakt mijn leven er niet bepaald beter op.

Ik maak een excuuskip omdat mijn voormalige collega's niet de enigen zijn die het nieuwste seizoen van Ben Owens' truecrimepodcast volgen. Nathan, mijn vriendje, gedroeg zich vreemd toen hij gisteravond uit zijn werk kwam. Hij was later dan anders, had een kegel en meed mijn blik. Iemand had hem dus ingeseind.

Eerlijk gezegd ben ik nooit van plan geweest het hem zelf te vertellen. Nathan is in vrijwel niets geïnteresseerd wat niet over hemzelf gaat. Ik had niet gedacht dat het ooit ter sprake zou komen.

Ik ben veel egocentrische mannen tegengekomen, maar Nathan spant de kroon. Dat is wat ik het leukste vind aan hem. Ik zou niet weten wanneer hij me voor het laatst een persoonlijke vraag heeft gesteld. Toen ik hem vertelde dat ik twee jaar getrouwd was geweest, als begin-twintiger, zei hij: 'Geen punt, zullen we naar de film gaan?'

Ik weet zeker dat hij me aan het begin van onze relatie heeft ge-googeld, maar de zaak haalde de landelijke media niet en ik ben nooit voor het misdrijf gearresteerd, dus je moet een beetje spitten om me te vinden. Dat is veel te veel moeite voor Nathan.

Maar nu is moord het allereerste wat je te zien krijgt als je 'Lucy Chase' googelt, dankzij mijn minst favoriete podcaster. Ik maak dus een

excuuskip en stel me erop in dat ik de bons ga krijgen. Meteen nadat ik ben ontslagen.

Eerlijk gezegd hadden Nathan en ik het waarschijnlijk ook zonder die oetlul van een Ben Owens met zijn verrassingsmoord hooguit nog een paar maanden samen volgehouden. We waren nog maar drie maanden samen toen hij zei dat ik wel bij hem in mocht trekken. Mijn huurcontract liep af en we waren nog in de wippen-als-konijnenfase van onze relatie, dus het leek logisch. Ik sliep er toch al elke nacht.

Jammer genoeg woonden we pas een week of twee samen toen er een eind aan die fase kwam. Ik ben er vrij zeker van dat Nathan spijt had van zijn beslissing, maar hij is zo iemand die conflicten koste wat kost wil mijden. We hebben de afgelopen twee maanden dus ongemakkelijk samengeleefd, al ben ik ervan overtuigd dat we er geen van beiden enthousiast over zijn.

Laat dit een les zijn voor al die mannen die wars zijn van conflicten: wees een kerel en zet je vriendin aan de dijk, anders bestaat de kans dat je de rest van je leven moet uitzitten met iemand die verdacht wordt van moord.

De voordeur gaat open en Brewster rent kwispelend op Nathan af om hem te groeten.

Ik kan niet ontkennen dat de snoet van Brewster, een blonde labradorpup, een rol heeft gespeeld in mijn beslissing bij Nathan te blijven wonen. Hij mag dan een hoogst middelmatige gast zijn, hij heeft een fantastische smaak op het gebied van honden.

En een redelijke smaak als het op woonruimte aankomt. Zijn tweeka-merappartement is onlangs gerenoveerd, heeft een oppervlakte van vijftientachtig vierkante meter en beschikt niet alleen over een afwasmachine, maar ook nog eens over een eigen was-droogcombinatie. Ikzelf heb me nooit zo'n onderkomen kunnen permitteren in Los Angeles. Het heeft van die grijze hardhouten vloeren en spierwitte marmeren werkbladen die niet meer zo trendy zijn, maar nog wel duidelijk het signaal afgeven dat je een maandhuur betaalt waar mensen in de meeste andere delen van het land zich wild van zouden schrikken.

'Hallo, jongen.' Nathan blijft zijn hond lang aaien om mij niet te hoeven aankijken. 'Wat ruikt het hier lekker.'

'Ik heb kip gemaakt.'

Hij richt zich op en nu kijkt hij eindelijk mijn kant op. Dan valt zijn blik op de kip, die staat af te koelen op de kookplaat.

‘Super.’ Hij trekt zijn stropdas los, doet hem af en maakt het bovenste knoopje van zijn overhemd open.

Ik vond het heerlijk om hem dat te zien doen. Hij legt zijn hoofd altijd op zijn schouder als hij het knoopje openmaakt, en dat heeft iets wat ik echt sexy vind. Als hij thuiskwam, hield ik altijd meteen op met waar ik mee bezig was en vloog naar hem toe om hem een kus te geven. Ik haalde mijn handen door zijn donkere haar, dat perfect opzij was gekamd voor zijn werk, en maakte het een beetje in de war, want dat vond ik er beter uitzien.

Hij merkt dat ik naar hem kijk en lijkt opeens in paniek te raken. ‘Ik, eh, ik ga me even omkleden.’ Hij schiet de slaapkamer in alsof hij bang is dat ik achter hem aan zal komen voor een zoen.

Ik pak een vleesvork en -mes. De kip lijkt nu een slecht idee. Misschien boeit het me niet genoeg om mijn excuses aan te bieden.

Daar staat tegenover dat ik wel nieuwe woonruimte zal moeten zoeken als Nathan me eruit schopt, en verhuurders hebben de neiging lastige dingen van je te eisen, zoals een loonstrookje.

Net als ik de vork in de kip zet, komt Nathan terug. Hij slikt, zie ik aan zijn op en neer wippende adamsappel, en in een flits stel ik me voor dat ik de vork recht in zijn hals prik. Hij heeft twee tanden, dus er zouden twee kleine bloedige gaatjes achterblijven, als van een vampierbeet.

Ik heb het mes in mijn andere hand, en terwijl ik naar hem blijf kijken, bal ik mijn vuisten om mijn wapens en wacht. Ik wil dat hij erover begint. Hij is degene die kennelijk denkt dat ik een moordenaar ben, dus hij moet het als eerste zeggen. Ik weet vrij zeker dat het zo hoort.

Ik kijk hem strak aan. Hij mij.

Uiteindelijk zegt hij: ‘Hoe was het op je werk?’

‘Ik ben ontslagen.’

Hij wurmt zich om me heen en reikt in het kastje naast de koelkast. ‘Oké. Heb je zin in wijn? Ik neem een glas wijn.’

Ik wacht tot het tot hem doordringt, maar hij pakt de fles wijn, zich van geen kwaad bewust.

Ik steek het mes in de kip, recht tussen de borst en de dij. Mogelijk heb ik iets meer kracht gezet dan nodig was.

Nathan schrikt. Ik glimlach.

Als dit zo doorgaat, is hij straks nog getrouwd met een moordenaar.

Hoor jij wie liegt?

Een podcast met Ben Owens

AFLEVERING 1 – ‘HET LIEFSTE MEISJE DAT JE OOIT HEBT GEZIEN’

Maya Harper:

Ze is weggekomen met moord, en iedereen weet het. Iedereen in Plumpton weet dat Lucy Chase mijn zus heeft vermoord. Alleen kan niemand het bewijzen.

Maya Harper was achttien toen haar oudere zus Savannah werd vermoord. Ze beschrijft Savannah als leuk en lief, zo iemand die minder dan een uur nodig heeft om een feest te organiseren dat de indruk wekt dat ze er een maand aan heeft gewerkt.

Maya: Ze was gewoon altijd zo lief en gastvrij. En ze was een schat van een zus. Toen ze in de bovenbouw zat, mocht ik soms mee als ze iets met vrienden ging doen. En we scheelden best veel in leeftijd. Zij was zes jaar ouder dan ik. Ik kende verder niemand die een grote zus had die een kind van tien jaar mee liet gaan naar footballwedstrijden.

Maya wilde best met me praten, maar ze betwijfelde of ik iets nieuws zou ontdekken.

Maya: Je weet toch dat mijn ouders drie verschillende privédetectives hebben ingeschakeld, hè? Ik bedoel, ze gaven het niet op. Ik vraag me af of er nog iets te ontdekken valt.

Ben: Daar ben ik me van bewust, ja.

Maya: Al denk ik dat het geen kwaad kan. Ik bedoel, het is vijf jaar geleden en het is net alsof niemand er nog iets om geeft dat Savvy dood is. Ze hebben het allemaal opgegeven.

Even snel: het zal je opvallen dat mensen die Savannah hebben gekend haar vaak met ‘Savvy’ aanduiden. De meeste mensen noemden haar zo.

- Ben:** Dus je hebt geen nieuws meer gehoord van de politie of het om of wie dan ook?
- Maya:** Al jaren niet meer. Ze weten allemaal dat Lucy het heeft gedaan, ze konden het alleen niet bewijzen, denk ik.
- Ben:** Zijn er nooit andere verdachten geweest?
- Maya:** Nee, ik bedoel, Lucy zat onder het bloed van Savvy toen ze haar vonden. Ze had Savvy's huid onder haar nagels en Savvy had schrammen op haar arm, en blauwe plekken in de vorm van Lucy's vingers. Mensen hebben ze zien ruziën op de bruiloft. Lucy heeft haar vermoord. Ze heeft mijn zus vermoord en ze is ermee weggekommen omdat die waardeloze politie zei dat er niet genoeg bewijs was voor een aanhouding.
- Ben:** Heb je de laatste tijd nog contact gehad met Lucy?
- Maya:** Nee, niet meer sinds ze uit Plumpton is vertrokken. Ze is er nooit meer geweest, ook al wonen haar ouders hier nog.
- Ben:** Beweert ze nog steeds dat ze zich niets herinnert van de nacht van Savannahs dood, voor zover je weet?
- Maya:** Ja, dat was haar verhaal.
- Ben:** Geloof je haar?
- Maya:** Natuurlijk niet. Geen mens gelooft haar.

Is het waar dat geen mens Lucy Chase gelooft? Heeft ze iets te verbergen, of betichten de inwoners van Plumpton al vijf jaar een onschuldige vrouw van moord?

Laten we het uitzoeken.

Ik ben Ben Owens, en is dit is de podcast *Hoor jij wie liegt?*, waarin we alle leugens die mensen vertellen ontmaskeren en de waarheid aan het licht brengen.

Lucy

Nathan heeft geen ballen, zo blijkt.

We aten kip. We dronken wijn. Ik speelde met het reusachtige vleesmes, alleen om hem te zien zweten. Hij bazelde maar door over zijn werk.

Hij vroeg niet of ik een moordenaar ben.

Ik begin wel benieuwd te worden hoelang dit zo kan doorgaan. Hij wil duidelijk al een tijdje van me af, en nu is hij ook nog eens bang dat ik hem zal vermoorden. Hij moet binnenkort toch de moed bij elkaar kunnen schrapen om ‘Vertrek alsjeblieft uit mijn appartement en neem nooit meer contact met me op’ tegen me te zeggen?

De zonzijde is dat ik in afwachting van het onvermijdelijke meer tijd heb om nieuwe woonruimte te zoeken. Vanochtend nog heb ik een veelbelovend tweekamerappartement gevonden zonder inkomenseisen. Op de foto’s lijkt het een krot en de huurbaas vroeg om een foto van mijn voeten toen ik hem mailde, maar hé, het is goedkoop.

Soms denk ik aan het feit dat mijn twintigjarige ik zou gruwen van mijn bijna-dertigjarige ik. Die stralende, zelfvoldane pasgetrouwde meid met een grote, vrijstaande woning was ervan overtuigd dat ze het leven had uitgevogeld en dat alles ging zoals ze wilde.

Raad eens, trut?

Ik heb ook met frisse tegenzin op een paar banen gesolliciteerd het afgelopen weekend, en ik heb al één afwijzing binnen, terwijl ik echt een moordwif ben (let op de woordspeling).

Eerlijk gezegd wil ik niet echt een nieuwe baan. Ik heb onder pseudoniem drie feelgoodromans geschreven, en de derde begint warempel te lopen. Dat is een onverwachte ontwikkeling, in aanmerking genomen hoe weinig mensen mijn eerste twee boeken kochten, maar het betekent dat ik zo snel mogelijk een volgend boek af moet hebben, om de vaart erin te houden.

Misschien, met een beetje geluk, worden mijn boeken zo'n succes dat ik me geen zorgen meer hoeft te maken om het vinden van een volgende geestvernuwende saaië kantoorbahn.

Al moet ik me nu wel zorgen maken om een podcaster die een wel heel fel licht op mijn verleden laat schijnen, en de mogelijkheid dat iemand ontdekt dat haar nieuwe favoriete feelgoodauteur wordt verdacht van moord. Afgezien van mijn agent, mijn uitgever en mijn oma weet niemand van mijn schrijverscarrière, maar ik ben een geliefd onderwerp voor het internet afspeurende amateurdetectives.

Die gedachte spookt het hele weekend door mijn hoofd. Op maandagochtend ren ik extra kilometers op de loopband in de gym in Nathans appartementencomplex, en daarna zet ik koers naar de supermarkt omdat ik mijn gevoelens kwijt moet aan chocola. Veel chocola.

De supermarkten in Los Angeles zijn nooit leeg, zelfs niet op werkdagen, want niemand hier heeft een echte baan. Ik laveer om een telefonerende vrouw bij de ingang heen die een legging draagt die waarschijnlijk meer heeft gekost dan mijn hele outfit bij elkaar. Ze heeft er een fantastische kont in, dat wel.

Ik stuur mijn winkelwagen naar de versafdeling. Misschien koop ik iets om fijn te hakken waar Nathan bij is.

(Een aardiger iemand zou gewoon zeggen: 'Hé, je hebt over de podcast gehoord, hè?' en hem uit zijn lijden verlossen. Ik moet eens proberen niet zo'n kreng te zijn. Morgen, misschien.)

Een slanke blonde vrouw klopt met de knokkel van een vinger op een flespompoen en ik doe mijn uiterste best om me niet voor te stellen dat ik de pompoen op haar hoofd stuksla.

Het lukt niet. Ik blijf een zwak voor pompoenen te hebben.

Ik vraag me af of hij de klap tegen een mensenhoofd wel zou overleven. Waarschijnlijk zou hij uit elkaar spatten en zou je er koppijn en een gezicht vol pompoensmurrie aan overhouden.

De vrouw kijkt op en ziet me staren. Ik glimlach alsof ik me niet net voorstelde dat ik haar doodknuppelde. Terwijl ze wegloopt, werpt ze een verontruste blik over haar schouder op me.

Ik moet echt proberen niet zo'n kreng te zijn.

Ik wil niet aan moord denken, maar ik lijk er niet mee te kunnen ophouden. Ik doe het niet bij iedereen, maar ik heb me al bij veel mensen voorgesteld dat ik ze vermoordde.

Het begon niet lang na Savvy's dood. Iedereen zei dat ik een moordeenaar was en ik kon niet met zekerheid zeggen dat ik dat niet was, dus begon ik te denken aan alle manieren waarop ik haar had kunnen vermoorden. Ik dacht dat als ik maar genoeg opties doornam, ik uiteindelijk wel op iets zou stuiten wat een herinnering losmaakte.

Tot dusver is het niet gelukt, maar misschien komt het nog. Dan stel ik me voor dat ik een serveerster vermoord met het lege glas van mijn milkshake en word ik plotsklaps overspoeld door herinneringen. *O, ja! Dat is ook zo! Savvy en ik kregen ruzie over welke milkshakes het lekkerst zijn, chocolade of aardbeien, en toen heb ik haar in een vlaag van razernij doodgemaakt met mijn glas. Neem me maar mee, agent!*

Ik vind het echt jammer dat de politie het moordwapen niet heeft gevonden. Dat had me veel denkbeeldige moorden bespaard.

Mijn telefoon trilt. Ik kijk naar het scherm en zie het woord *Oma*, wat geen verrassing is. Telemarketeers en oma, de enige mensen die de telefoon gebruiken voor zijn oorspronkelijke doel.

Ik neem het gesprek aan en druk de telefoon tegen mijn oor. 'Hé, oma.'

De man naast me gunt me een glimlachje, alsof hij het waardeert dat ik met mijn oma praat. Ik duw mijn winkelwagen naar de hoek, bij de kool.

'Lucy, schattebout! Heb je het druk? Stoor ik niet?'

Ze vraagt altijd of ze stoort, alsof ze denkt dat ik een ontzettend druk sociaal leven leid, terwijl ik niet eens goede vrienden heb. Alleen wat kennissen van het werk, en die zullen echt nooit meer een woord tegen me willen zeggen.

'Nee hoor, ik ben gewoon boodschappen aan het doen,' zeg ik.

'Hoe is het met Nathan?'

'Nathan is... je weet toch. Nathan.'

'Dat zeg je altijd, en ik weet niet wat je bedoelt. Ik heb die man nooit gezien.'

'Hij maakt het goed.'

'Aha.' Ze schraapt haar keel. 'Luister. Ik moet je om een gunst vragen.'

'Namelijk?'

'Het stelt weinig voor, eigenlijk, en mag ik je erop wijzen dat ik bijna dood ben?'

'Je zegt al twintig jaar dat je bijna dood bent.'

‘Nou, dan moet het nu wel snel zoover zijn!’ Ze lacht kakelend.

‘Ben je dronken?’

‘Lucy, het is twee uur ’s middags. Natuurlijk ben ik niet dronken.’ Het blijft even stil. ‘Ik ben alleen een tikje aangeschoten.’

Ik verbijt een lach. ‘Wat wil je van me?’

‘Ik heb besloten een verjaardagsfeest te geven. Een groot feest. Ik word tachtig, hoor.’

‘Ik weet het.’

Toevallig weet ik het echt. Oma’s verjaardag is de enige die ik kan onthouden zonder dat mijn agenda me erop wijst.

‘Je komt toch zeker wel?’ vraagt ze hoopvol.

Shit.

‘Zonder mijn favoriete kleinkind is het geen feest.’ Nu werkt ze weer op mijn schuldgevoel.

‘Je weet dat het stijlloos is om tegen me te zeggen dat ik je favoriet ben terwijl je drie kleinkinderen hebt?’

‘We weten allebei dat Ashley en Brian druïloren zijn.’

‘Volgens mij moeten we doen alsof we ze toch aardig vinden.’

‘Hm. Ik kan mijn verjaardag niet vieren met alleen de druïloren.’

Als mijn gevoel van naderend onheil niet zo snel sterker werd, zou ik erom kunnen lachen.

‘Denk je dat je vrij kunt krijgen van je werk?’ vraagt ze.

‘Ik ben ontslagen.’

‘O, perfect! Ik bedoel, wat naar voor je,’ verbetert ze snel.

‘Je weet dat ik het toch een rotbaan vond.’

‘Ik neem mijn medeleven terug. Gefeliciteerd met je ontslag.’

‘Dank je.’

‘Als je dan toch geen verplichtingen hebt, kun je misschien iets langer komen? Een week? Ik heb het al met je moeder besproken, en ze heeft gezegd dat je daar zo lang mag logeren als je wilt.’

‘Een week?’ Ik krijs zo hard dat een passerende vrouw zich wild schrikt.

‘Tja, het is allemaal heel kort dag, en je moeder zit met dat gebroken been... We kunnen wel wat hulp gebruiken om het allemaal te organiseren. Je zou wel bij mij mogen logeren, maar daar heb ik geen ruimte voor, natuurlijk.’

Het vooruitzicht van een dag in mijn geboortestad is al erg genoeg, maar een hele wéék?

Zeven dagen op de plek waar ik ooit succesvol was, en getrouwd, en slierten vrienden had die jaloers waren op mijn (voorgewende) geluk?

Het zou het tegendeel zijn van een triomfantelijke terugkeer. Vijf jaar later kom ik weer binnenstommelen, een werkloze gescheiden vrouw zonder vrienden. Ik kan niet eens aan mensen vertellen dat ik drie boeken heb uitgebracht. Ik huiver als de vernevelaar aanfloept en niet alleen de kolen, maar ook mijn arm met een kille mist bedekt. Ik deins achteruit.

‘Of wil je liever met Nathan komen en in een hotel slapen? Ik weet zeker dat je moeder wel zou begrijpen dat je liever een hotel neemt als Nathan er ook is.’

Ik stel me voor, heel even maar, dat ik Nathan vraag met me mee te gaan naar Plumpton, Texas. Ik vraag me af of dat de druppel zou zijn, of hij me dan eindelijk zou dumpen. Een bezoek aan de plaats delict is vermoedelijk een brug te ver, zelfs voor hem.

‘Je kunt ook nee zeggen.’ Ik hoor getinkel aan de andere kant van de lijn, als van ijsklontjes in een glas. ‘Je zult het wel heel druk hebben...’

‘Je weet best dat ik het nooit druk heb.’

‘Het is zo raar dat je dat altijd zegt. Mensen van jouw leeftijd gaan er meestal juist prat op dat ze het druk hebben. Een van de meisjes van de kerk heeft me al minstens honderd keer verteld dat ze het zo druk heeft. Ik begin me af te vragen of het geen noodkreet is.’

‘Heb je het ook met pap overlegd? Of ik daar kan logeren?’

‘Natuurlijk niet. Ik probeer gesprekken met je vader zo veel mogelijk uit de weg te gaan. Maar Kathleen heeft met hem gepraat. We willen hem niet overvallen met je komst.’

‘Hij heeft nooit van verrassingen gehouden.’

‘Nee. Dus je komt?’

Ik kijk naar de flespompoen en overweeg mezelf ermee voor mijn kop te slaan.

‘Lucy?’

Ik knipper met mijn ogen. ‘Sorry. Pompoen.’

‘Geen pompoen kopen, je komt naar Texas!’

‘O mijn god.’

‘Ja toch?’ Ze klinkt weer hoopvol.

Ik zucht. Ik kan geen nee zeggen tegen het enige familielid dat ik leuk vind. Een van de enige mensen die ik leuk vind. ‘Ja, ik kom naar Texas.’

Een zachte stem, een stem die ik altijd probeer weg te drukken, fluistert in mijn hoofd: *Laten we haar dood...*

Ik omklem de telefoon en verdring de stem.

‘O, wat fijn! Zou Nathan ook willen komen, denk je?’

Ik adem beverig in. De stem lijkt weg te zijn. ‘Ik denk niet dat hij vrij kan krijgen van zijn werk.’

‘O, oké. Nou, dan koop ik een vliegticket voor jou alleen. Kun je dit weekend komen?’

‘Dat hoeft je niet te doen.’

‘Onzin, ik wil het zelf. Ik ben toch al bijna dood.’

We zouden allemaal binnenkort dood kunnen zijn, maar dat lijkt iets te veel gevraagd.

‘Ja, goed, dit weekend.’ Dan dringen haar woorden tot me door. ‘Wacht even, ben je ziek?’

‘Niet dat ik weet, maar mijn vrienden gaan bij bosjes dood, dus het is echt nog maar een kwestie van tijd.’

‘Zo mag ik het horen.’

‘Goed. Luister, ik zit niet zo vaak meer achter het stuur, maar ik denk dat ik nog wel naar Austin kan rijden om je af te halen. Als de auto wil starten. Je weet het maar nooit tegenwoordig.’

‘Maak je niet druk. Ik huur wel een auto. En ik neem een hotel.’

‘Nou, dát zal je moeder niet leuk vinden.’

Ik knijp met twee vingers in mijn neuswortel.

‘En, Lucy?’

‘Ja?’

‘Je hebt het toch gehoord van die podcast, hè? Die over jou?’

Lucy

Ik moet een koffer kopen, want ik reis nooit. Ik heb ooit een prachtige kofferset bezeten, maar ik ben bij mijn ex-man weggegaan met mijn kleren in vuilniszakken gepropt.

Brewster begroet me bij de deur als ik thuiskom, en hij besnuffelt opgewonden de nieuwe paarse koffer. Nathan is thuis, nog in de zwarte broek en het witte overhemd waarin hij naar zijn werk is gegaan. Zijn gezicht licht op als hij de koffer ziet. Subtiel, gast.

‘Ga je ergens heen?’

Ik zet de koffer op de vloer. ‘Nee, hier moet een lijk in.’

Zijn mond zakt open. Hij kijkt van mij naar de koffer.

‘Wat nou?’ Ik volg zijn blik. ‘Had ik een grotere moeten nemen?’

Hij staart me een paar seconden aan en slaakt dan een lange, geërgerde zucht. ‘Tjeezus, Lucy.’

Ik buk me om Brewster te aaien. Hij likt aan mijn hand, zich niet bewust van de spanning in de kamer. Honden weten niets van moordpodcasts. Bofkonten.

‘Je ging niet eens doen alsof, hè?’ zeg ik.

‘Hè?’ Dat plooitje tussen zijn wenkbrauwen verschijnt weer. Hij heeft perfecte Hollywood-wenkbrauwen. Gemodelleerd door een beroeps. Ik vond het leuk dat hij zo’n man was die niet vond dat zijn mannelijkheid afhing van zijn beauty routine (of het gebrek daaraan).

Nu erger ik me aan die twee onberispelijk geëpileerde wenkbrauwen.

‘Veel mensen doen alsof ze denken dat ik het niet heb gedaan,’ zeg ik. ‘Ze doen alsof ze mijn kant van het verhaal willen horen, alsof ze hun oordeel niet al klaar hebben.’

‘O. Ik, eh, ik wil jouw kant van het verhaal wel horen...’

Ik rol met mijn ogen. Dat was zó onoprecht dat ik de moeite niet neem erop te reageren.

Er zijn gasten die wel kicken op dat moordverdachteling. De eerste

paar jaar nadat het was gebeurd kreeg ik af en toe een e-mail met een flirterig verzoek om een date. Sensatiezoekers, denk ik. Of ze willen me redden. Ik ben een echt opknappertje.

Nathan lijkt het minder aantrekkelijk te vinden.

‘Ga je... weg?’ vraagt hij na een lange stilte.

‘Texas. Naar het verjaardagsfeest van mijn oma.’

‘O.’

‘Jij bent ook uitgenodigd.’

Hij knippert met zijn ogen. ‘Ik, eh... Ik weet niet of ik kan... Qua werk, weet je wel.’

‘Oké.’

‘Wanneer ga je?’

‘Vrijdag. Ik blijf ongeveer een week weg.’

Hij knikt. Ik wacht op zijn verzoek al mijn spullen mee te nemen. Het enige geluid komt van Brewster, die luid snuffelend de zomen van mijn spijkerbroek inspecteert.

‘Ga je het me nog vertellen?’ vraagt hij ten slotte.

‘Wat?’

‘Jouw kant.’

Jezusmina, wat zijn mannen toch een kleine kinderen. Ze durven je de bons niet te geven, dus gaan ze gewoon lelijk doen of zich terugtrekken tot jij kwaad wordt en zelf de relatie maar verbreekt.

Linke zet, iemand die verdacht wordt van moord kwaad genoeg maken om je te dumpen.

‘Zou je me geloven als ik het je vertelde?’ vraag ik. Mijn telefoon trilt. Ik haal hem uit mijn tas en zie dat ik een appje van mijn moeder heb.

Jij gaat niet naar een hotel. Ik ben nu de logeerkamer in orde aan het maken.

Ik typ snel een reactie. Ik vind een hotel prima.

Ik kijk op naar Nathan en zie dat het antwoord op mijn vraag een onmiskenbaar *nee* is.

‘Ja,’ liegt hij.

‘Ik herinner me nog steeds niets van die nacht, maar ik zou Savvy nooit iets hebben aangedaan.’ De woorden rollen moeiteloos over mijn lippen. Ik heb dit al wel honderd keer gezegd.

Nathan kijkt me aan alsof hij meer verwacht. Ze verwachten altijd meer.

Mijn telefoon gaat en ik zie de naam van mijn moeder op het scherm. Ik zucht en swipe om het gesprek aan te nemen.

‘Jij gaat niet naar een hotel,’ zegt ze op een toon die geen tegenspraak duldt.

‘Ha, mam, alles goed?’ vraag ik droog. Nathan kijkt nog steeds naar me en ik stap het balkon op.

‘Prima. Jij gaat niet naar een hotel.’

‘Oma zei dat je je been had gebroken.’ Ik kijk naar beneden, waar een vrouw achter een wandelwagen loopt. Een mopshondje steekt zijn kop onder de kap uit en keert zijn geplette snoet naar de zon.

‘Verander niet steeds van onderwerp.’

‘Ik dacht dat je het leuk vond als ik probeer te babbelen. Als ik me als een normaal mens gedraag en alles.’

‘Lúcy...’ Ze is me nu al ongelooflijk zat, en ik ben er nog niet eens.

‘Geef die kamer maar aan Ashley of Brian. Die komen toch ook?’

‘Ja, maar alleen voor een nachtje of twee. Jij logeert bij ons. We hebben plek zat. Trouwens, wat zullen de mensen wel niet zeggen als je niet bij ons komt logeren?’

Ha. Daar is de enige reden die ertoe doet.

Ik draai me om en leun tegen de balustrade. Binnen zit Nathan als een gek te appen. ‘God verhoede dat er over me geroddeld zou worden. Ik kan me niet eens voorstellen hoe dat zou zijn.’

‘Het goedkoopste hotel van de stad kost trouwens iets van tachtig dollar per nacht, en ik denk niet dat het aan jouw normen voldoet.’

‘Dapper van je om aan te nemen dat ik normen heb.’ Al heeft ze wel een punt. Aangezien ik net ben ontslagen, zit ik er niet op te wachten honderden dollars uit te geven aan een hotelkamer.

‘Kom nou gewoon bij ons logeren, Lucy. Maak het niet nog moeilijker.’

Ze laat ‘zoals altijd’ aan het eind van de zin deze keer weg. Het zal wel stilzwijgend zo bedoeld zijn.

‘Oké dan. Dank je.’

‘O.’ Ze klinkt verbaasd, alsof ze niet echt had verwacht dat ze haar zin zou krijgen. Ik word mild, denk ik. ‘Fijn.’

‘Serieus, hoe heb je je been gebroken?’

‘Ik ben van die traplopmachine gevallen. Je weet wel, die in de gym, met die treden die maar rond en rond gaan, nergens naartoe? Nou, je

staat vrij hoog en ik miste een tree en toen... het was zacht gezegd gênant.'

'Klinkt pijnlijk.'

'Dat was het ook. Maar goed, ik zal je niet langer ophouden. O, en heeft je oma je verteld over die...'

'Ja, ik weet het van de podcast.'

Toevallig weet ik vermoedelijk al langer dan wie ook van de podcast. De eerste e-mail kwam vijf maanden geleden.

Van: Ben Owens

Onderwerp: Podcast *Hoor jij wie liegt?*

Hallo Lucy,

Ik ben Ben Owens, journalist en de presentator van de podcast *Hoor jij wie liegt?*. Ik doe onderzoek naar de moord op Savannah Harper, en ik zou je heel graag willen spreken. Ik woon ook in Los Angeles, dus ik wil met alle plezier naar je toe komen. Voel je vrij om me te e-mailen of te bellen op nr. 323-5558393

Hartelijke groet,

Ben

Ik reageerde niet.

Na even zoeken vond ik het eerste seizoen van zijn podcast, plus vrij veel sterk uiteenlopende recensies.

De ethiek is discutabel, zei het ene artikel, *maar de resultaten zijn onweerlegbaar!*

In een andere recensie werd over Ben gezegd dat hij *jongensachtig knap* was, waardoor ik een nog grotere hekel aan hem kreeg. Ik heb nooit gehouden van mannen die als 'jongensachtig knap' beschreven kunnen worden. Die zijn altijd zelfingenomen.

Maar ik beantwoord nooit mails over Savvy, en ik maakte geen uitzondering voor deze zelfingenomen kwal, dus archiveerde ik het bericht en ging door met mijn leven.

De meeste e-mails over Savvy hoeven uiteraard helemaal niet beant-